

Andrei împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 12.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

*

* *

La data de 29.08.2014, așa cum am mai menționat, Ursu Andrei Horia, fiul victimei Ursu Gheorghe Emil, s-a adresat cu o plângere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care a solicitat efectuarea de cercetări cu privire la:

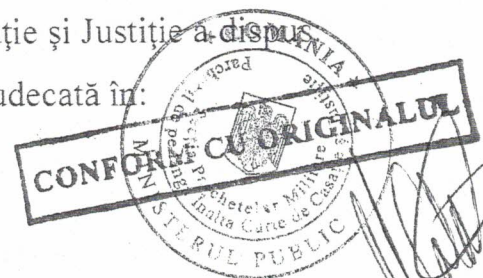
- „tergiversarea anchetei asupra asasinilor și tortionarilor din fosta Securitate (art.336-339 Cod procedură penală);

- identificarea dosarului cauzei disjuncte din dosarul nr. 8/P/2001 prin rezoluția din data de 18.03.2014 a procurorului militar Dan Voinea de la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (cauză neînregistrată în evidența dosarelor penale) și pentru soluționarea acestei cauze, prin trimiterea în judecată a celor cercetați, în speță a lui Pîrvulescu Marin, anchetatorul principal al tatălui său, conform probelor existente și legii”.

Plângerea a fost înregistrată la Secția Parchetelor Militare la data de 02.09.2014 și formează obiectul dosarului penal nr. 32/P/2014.

Având în vedere soluțiile adoptate de unitățile de parchet și instanțele de judecată, până la data de 29.08.2014, în cauze ce priveau disjungerile referitoare la alte persoane implicate în decesul ing. Ursu Gheorghe Emil din anul 1985, **prin ordonanța nr. 2688/C/2014 din 05.11.2014** (vol. 3/19-49), procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus

1. Infirmarea soluțiilor de netrimitere în judecată în:

- dosarele nr. 1304/P/2008 și 1043/P/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, cu privire la săvârșirea infracțiunilor prev. și ped. de art. 356, 358, 359, 360 și 361 Cod penal din 1968;

- dosar nr. 179/P/2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 174-175 Cod penal din 1968.

2. Redeschiderea cercetărilor în aceste cauze și,

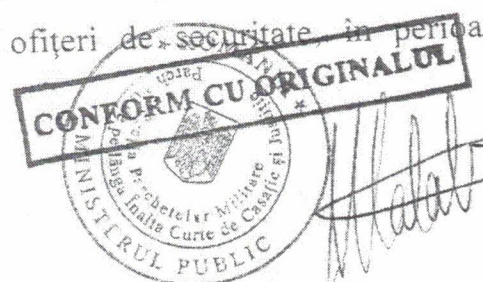
3. Supunerea de îndată confirmării judecătorului de Cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel București a ordonanței.

Prin încheierea din data de 12.11.2014, dispusă în dosarul nr. 19/81/2014, judecătorul de Cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel București a admis cererea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a confirmat redeschiderea urmăririi penale (volum 3/50-64).

De asemenea, prin ordonanța nr. 86/C3/2014 din 12.12.2014, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus preluarea în vederea soluționării cauzei de către Secția Parchetelor Militare a dosarului penal nr. 169/P/2014, înregistrat la Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București (vol. 3/15-17).

Dosarul nr. 169/P/2014, cunoscut sub denumirea generică de „Procesul comunismului”, a fost înregistrat în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare la data de 12.12.2014, sub nr. 48/P/2014, și a vizat următoarele aspecte:

- vătămarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofițeri de securitate în perioada

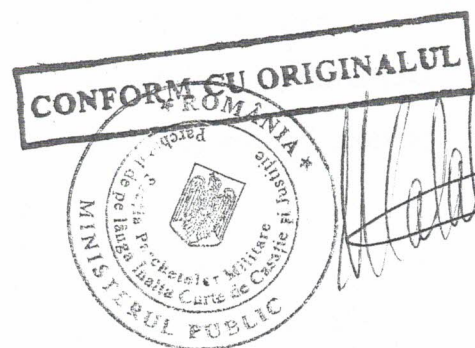
06.03.1945-22.12.1989, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 09.08.2007;

- abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 - decembrie 1989, în sistemul penitenciar din România, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 22.05.2007;

- uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși, respectiv interzicerea, până la 22.12.1989, a activității cultului religios din care făceau parte, fapte sesizate la data de 15.09.2006 de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică;

- torturarea și uciderea lui Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, fapte sesizate de Ursu Andrei, fiul victimei în cauză, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

Prin **ordonanța nr. 48/P/2014 din data de 14.01.2015**, reținându-se că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare sunt înregistrate două dosare care au ca obiect acțiunile repressive la care a fost supus, în anul 1985, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, în temeiul art. 63 alin. 1 rap. la art. 46 alin. 1, art. 43 alin. 3 C.pr.pen, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. 48/P/2014 a sesizărilor formulate de Horia Ursu Andrei, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, în legătură cu decesul lui Gheorghe Ursu, și reunirea acestora la dosarul nr. **32/P/2014**.

V. MIJLOACELE DE PROBĂ

În decursul timpului, în contextul dosarelor penale soluționate de procurorii militari, au fost audiați o parte din inculpații din prezentul dosar. Este vorba de foștii ofițeri de securitate de la Direcția a VI-a Cercetări Penale, *inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile.*

Cercetarea acestor dosare nu a avut în vedere și o analiză a sistemului din care făceau parte cei doi inculpați, faptele lor fiind tratate ca elemente de exces de zel și nu ca acțiuni ale unui sistem împotriva unui om, care nu gândea materialist-dialectic, ci se revolta în scrierile sale din jurnal împotriva regimului și a conducătorilor acestuia. *Perceputa sa din „revoluția”!*

Securitatea, intrând în posesia jurnalului, a hotărât ca anchetatorii penali, inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, să dovedească „periculozitatea” ing. Ursu Gheorghe Emil pentru regimul comunist, în sensul că acesta *făcea parte dintr-un grup care complota împotriva conducerii statului*, ceilalți membri ai grupului fiind, în mod evident, persoane din elita intelectuală.

Pe de altă parte, întâlnirile lui Ursu Gheorghe Emil cu membrii „grupului de la Paris” – realizatorii emisiunilor culturale ale „Radio Europa Liberă” - îl transforma în „cureaua de transmisie” a informațiilor spre exterior.

Era un caz important, fapt ce rezultă din nota Departamentului Securității Statului din data de 15.08.1985, în care la Direcția Procuraturii Militare, sub semnătura adjunctului procurorului general și șef al Direcției Procuraturilor Militare, gl. Nicolae Iscrulescu, se consemnează: „Cazul este cunoscut și analizat la nivelul conducerii Securității Statului și a Ministerului de Interne.” (vol. 11/124).

Același aspect rezultă și din Raportul nr. D/0290247/30.01.1985 al Departamentului Securității Statului, prin care s-a propus începerea urmăririi penale, continuarea cercetărilor în stare de arest și trimiterea în judecată pentru

săvârșirea infr. prev. de art. 166 alin. 2 Cod penal (propagandă împotriva orânduirii socialiste), reținându-se că „Ursu Gheorghe Emil a desfășurat o intensă activitate de propagandă dușmănoasă prin acțiuni directe sau prin intermediul unor oficine de propagandă reacționară din străinătate” (vol. 19/15-17).

Deși rezultă în mod evident că în cazul „Ursu” s-a urmărit stabilirea unui mare complot al intelectualilor (Nina Cassian, Geo Bogza, Eugen Jebeleanu și alții), coordonat de oficine ale propagandei dușmănoase (grupul de la Paris – Radio Europa Liberă), inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile au declarat, constant, că audierile s-au desfășurat fără incidente, fără să exercite violențe sau amenințări, și că în unele zile Ursu Gheorghe Emil venea la Securitate „din proprie inițiativă” (vol. 5/6-10, 16-22, respectiv vol. 5/39-47, 51-54).

Inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile nu recunosc agresiunile fizice și psihice exercitate împotriva ing. Ursu Gheorghe Emil, nici în perioada în care au efectuat ancheta și nici după ce dosarul a ajuns la Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale, pentru fapte de drept comun. Referitor la deces, cei doi afirmă că au aflat întâmplător și că nu au fost preocupați de cauza decesului.

Inculpatul col. (rez) Hodiș Vasile a recunoscut că a contrasemnat declarațiile ing. Ursu Gheorghe Emil referitoare la operațiunile interzise cu mijloace de plată străine și, de asemenea, că pe aceste declarații s-a aplicat ștampila cu nr. „2” a Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției și nu cum era normal ștampila Direcției Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului. O astfel de practică era total ilegală și justificată în sensul că se practica astfel de metode „doar la ordinul conducerii direcției”. Această afirmație denotă că se încălca legea la ordin, ori de câte ori era nevoie.

Inculpatul civ. Homoștean George a negat că ar fi știut de cercetarea disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil și nu recunoaște că i s-ar fi solicitat de la Ministerul Afacerilor Externe să comunice date despre această situație și nici că ar fi răspuns la aceste solicitări (vol. 5/92-93).

Inculpatul civ. Tudor Postelnicu, invocând starea precară a sănătății, și-a exercitat dreptul de a nu face nici o declarație (vol. 5/197-198, vol. 5/206-208)

Faptele săvârșite de către inculpați sunt dovedite cu următoarele probe administrate în cauză:

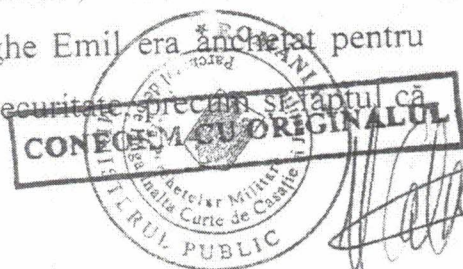
DECLARAȚII MARTORI

Din cuprinsul declarației martorei **Toader Florica**, fost subofițer la Arestul Inspectoratului General al Miliției, rezultă că, în mai multe rânduri, l-a văzut pe inculpatul mr. (rez.) Pârvulescu Marin, „*de la Securitate*”, că l-a luat la anchetă pe ing. Ursu Gheorghe Emil (vol. 7/94-102).

Alți martori, foști subofițeri în cadrul arestului, au declarat că se știa „*de ăla de la Securitate*” – respectiv că Ursu Gheorghe Emil era arestat nu pentru valută, ci pentru opiniile sale politice (martor Udrea Marian, vol. 7/70-87) sau că celula în care se afla Ursu Gheorghe Emil era în permanență sub consemn, dispus de șefii arestului (martor Popa Dan, vol. 7/43-63). Martorul **Cojocaru Gheorghe** declară că în arest a fost adusă o „*persoană care este cercetată de Securitate pentru că ar fi trimis niște articole la <Europa Liberă>*” (vol. 7/116-125).

Aceste afirmații au fost susținute constant de alți lucrătorii din Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Palamariu Florinel, care a avut rețineri să facă dezvăluiri în declarația inițială din data de 07.02.1994 (era încă în activitate). Ulterior, la data de 17.10.2000, a declarat că știa că ing. Ursu Gheorghe Emil era anchetat pentru fapte de natură politică și că era dus la anchetă la Securitate, precum și faptul că

la revenirea de la anchetă „Ursu nu-și ținea bine echilibrul, era abătut, roșu la față, obosit”. Aceleași susțineri le regăsim și în declarația din data de 18.02.2015 (vol. 7/13-30).

Munteanu Ion, în primele declarații, când era în activitate a evitat să facă declarații tranșante, dar cu ocazia audierii, în prezentul dosar, la data de 08.02.2015 a declarat următoarele: „Nu cunosc ce ofițeri de securitate îl anchetau pe Ursu Gheorghe Emil dar, în perioada în care acesta a fost în arestul Miliției, a fost scos de mai multe ori la anchetă de către ofițerii de securitate în special seara... Știu că nu s-a consemnat în Registrul de scoateri la anchetă acest lucru... Nu cunoșteam numele acelor cadre de securitate care îl scoteau din cameră pe Ursu Gheorghe Emil, nici nu aveai voie să întrebi cine sunt ei...” (vol. 7/31-42).

Popa Dan, în declarațiile sale date în dosarele penale anterioare, vorbește de regimul de arest la care a fost supus Ursu Gheorghe Emil și de faptul că acest lucru s-a datorat cercetării politice sub oblăduirea „criminală” a Direcției de Cercetări Penale, când era readus în cameră de la anchetă „era roșu la față și se ținea de burtă” (vol. 7/43-63).

Alexa Ion, declară că raportul de pedepsire pe care l-a întocmit împotriva lui Ursu Gheorghe Emil (vol. 11/96) nu s-a bazat pe constatări proprii, ci pe afirmațiile unui subordonat și cu toate acestea a întocmit acel raport de pedepsire. Acțiunea în sine s-a conjugat cu celelalte măsuri represive, care erau menite să-l determine pe Ursu Gheorghe Emil să dea declarațiile de care avea nevoie **nu Miliția**, care îl avea în custodie, **ci Securitatea**, care stătea în spatele dosarului de drept comun.

Ghebac Radu, alt lucrător în cadrul Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, a declarat la data de 24.02.2015 că la solicitarea șefului arestului (lt. col. Creangă Mihail) a adus la Direcția a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului arestați aflați în custodia

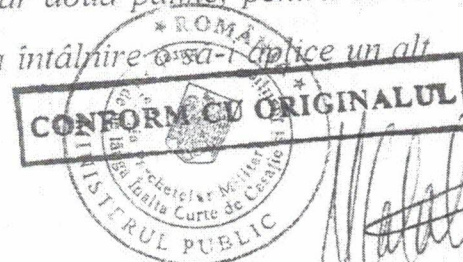
lor. Se folosea ca și traseu de trecere dintr-un spațiu în altul, ușa de la etajul 1 al clădirii. Același martor arată că raportul de pedepsire a ing. Ursu Gheorghe Emil a fost făcut la ordinul șefului arestului.

Martorul mai afirmă că „Arestații din Inspectoratul General al Miliției și Direcția Cercetări Penale puteau fi scoși de ofițerii de securitate numai cu aprobarea șefului de arest și a conducerii direcției.” (vol. 7/165-180).

Dacă martorii, foști subofițeri în cadrul Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, în multe situații au evitat să declare tranșant ce s-a întâmplat în realitate în acele zile ale anului 1985, când Ursu Gheorghe Emil s-a aflat în arestul Miliției, alți martori, foști deținuți la acea dată și aflați în același arest cu victima, au declarat și susțin în continuare faptul că ing. Ursu Gheorghe Emil a fost bătut sistematic și i s-a creat o stare psihică de spaimă, pentru a fi determinat să dea declarațiile dorite. Astfel:

Casapu Mitruș-Laurențiu și-a menținut declarațiile, date în timp, în diferitele cauze penale, în care a fost audiat referitor la cazul „Ursu”, iar în declarația din 06.04.2015, în prezentul dosar, afirmă fără echivoc că Ursu Gheorghe Emil într-o zi, după ce s-a înserat „a fost adus în camera de deținere într-o pătură ... Când m-am întors am văzut că acesta era așezat pe o pătură și se văita că-l doare burta...”. Într-o declarație anterioară, mai aproape de momentul producerii faptei, a și indicat un nume și un grad „*maior Pârvulescu ...*” (vol. 8/114-125).

Cimpoieru Vasile a declarat la data de 08.04.2015, în prezentul dosar, că „Ursu Gheorghe Emil s-a întors în cameră foarte agitat și speriat și mi-a spus că a fost scos la anchetă de cei de la Securitate, fără să-mi spună numele anchetatorului și că acum a scăpat ușor luând doar două palme, pentru că în ziua aceea nu a avut timp de el și că la următoarea întâlnire o să-l aplice un alt tratament.” (vol. 8/137-146).

Martin Cristian a declarat că „în zona Catanga a arestului, dintr-o cameră alăturată, am auzit că se vorbea despre un manuscris cu conținut anticeaușist... Zilnic auzeam bătăi în camera respectivă, constatând că subofițerul care asigura paza pe hol nu intervenea niciodată în sprijinul persoanei bătute și apelată cu numele <Ursu>.” (vol. 8/155-162).

Caracostea Stere a confirmat violențele la care Ursu Gheorghe Emil a fost supus în timpul anchetei efectuată nu de către Miliție, ci de Securitate.

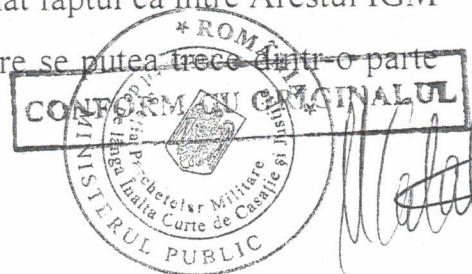
Astfel, în declarația din data de 30.11.1990, acesta afirma „În jurul orelor 11.00, noaptea, a fost dus la anchetă și după puțină vreme a fost readus cu vizibile urme de violență... se observau urme de sânge. Spunea că nu s-a stat de vorbă cu el și efectiv a fost bătut...”. Cei care l-au bătut erau cei de la Securitate.

Declarații date în același sens, în datele de 22.06.1998, 19.05.1999, 27.02.2002, sunt consemnate și cu ocazia audierii în instanțele de judecată (vol. 8/103-113).

Martorul, reuadiat în prezenta cauză, face o precizare care în contextul anchetei indică și prezența unui al doilea anchetator de la Securitate „un locotenent”.

Pascale Gheorghe, în declarația din 15.05.2000, a afirmat că s-a întâlnit pe coridorul arestului cu Ursu Gheorghe Emil, care era adus de la anchetă. S-au văzut și la wc-ul comun al arestului, ocazie cu care Ursu Gheorghe Emil i-a spus: „nenorociții ăștia mă omoară”. Într-o altă declarație din 25.05.2000, martorul a afirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în pătură, localizând perioada – luna noiembrie 1985. Motivul anchetei era atitudinea lui Ursu Gheorghe Emil față de regim – „scrisa poezii împotriva lui Ceaușescu” (vol. 8/166-177).

Au fost audiați și foști lucrători ai Arestului Direcției a VI-a din cadrul Departamentului Securității Statului care au confirmat faptul că între Arestul IGM și Arestul Securității exista o ușă interioară prin care se putea trece dintr-o parte

în alta, ușa care putea fi deschisă numai de către cei de la Securitate, cheia fiind păstrată de șeful de schimb, și că o astfel de activitate se executa la ordin, fără a se consemna în vreun registru. Menționăm în acest sens declarațiile martorilor **Ion Niculae** (vol. 9/64-68), **Neamțu Emond Dumitru** (vol. 9/69-71) și **Neguriță Vasile** (vol. 9/78-82).

La rândul său martorul **Popescu Mariana** a menționat că au existat discuții în cadrul Direcției a VI-a din D.S.S., respectiv că o „*persoană anchetată la noi ar fi decedat, fiind deținută în arestul miliției*” și că „*după 1990, când a devenit public cazul Ursu, am aflat că ofițerul anchetator al lui ar fi fost mr. Pârvulescu Marin*” (vol. 9/112-116)

În acest context al analizei declarațiilor martorilor, se impune a se menționa că în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, în perioada respectivă, funcționau și alte metode de obținere a informațiilor utile anchetatorilor (Miliție/Securitate).

Este vorba de informatorii de cameră, aflați la ordinul șefului arestului (lt.col. Creangă Mihail) și tehnica operativă (T.O) – înregistrări audio ambientale făcute de o echipă specializată, cu mijloace tehnice de interceptare și înregistrări pe bandă magnetică și apoi de redare pentru folosința celor abilitați. **Materialele** obținute atât de la informatori, cât și prin tehnica de înregistrare **aveau caracter strict secret.**

Toate declarațiile martorilor vorbesc de faptul că deținuții Clită Marian și Radu Gheorghe, zis „Gicuță”, erau informatori și au avut misiunea de a obține de la Ursu Gheorghe Emil date și informații necesare anchetei politice de la Securitate.

De altfel, martorul Radu Gheorghe confirmă acest lucru, la fel și Clită Marian. Afirmările lor sunt adevărate, martorul

veridicitatea lor.

Creangă Mihail atestând
CONTINUT CONFIDENTIAL

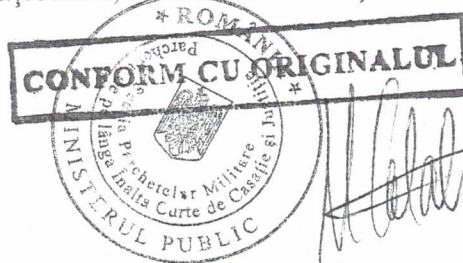
Procesul-verbal de studiu al dosarului de personal al martorului Creangă Mihail, confirmă fără echivoc faptul că el era acela care răspundea de munca specială în arest, instruia informatorii, le trasa sarcini și obținea de la ei note scrise cu informațiile obținute (vol. 11/125)

Despre munca specială prin tehnica operativă de interceptare, martorul Creangă Mihail recunoaște că era folosită, însă nu dă detalii, afirmând că altcineva primea materialele, făcând trimitere la superiori (vol. 6/27-36).

Fiind audiați, martorii Tudor Stănică și Scarlet Gheorghe, foști comandanți ai Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și superiori în funcție martorului Creangă Mihail, nu au prezentat elemente de noutate pentru anchetă și au menținut poziția adoptată anterior.

Atât Clită Marian, cât și ofițerii Tudor Stănică și Creangă Mihail au fost condamnați pentru implicarea lor în decesul disidentului Ursu Gheorghe Emil. Instanța de judecată, în cauza celor doi ofițeri, a reținut în motivarea hotărârii de condamnare că „Reiese în mod evident, din modul de derulare al evenimentelor, că inculpații, șefi ai organelor de anchetă și ai agenților de pază, au fost tot timpul informați cu privire la starea de sănătate a lui Ursu Gheorghe Emil (inclusiv prin notele informative întocmite de Clită Marian și Radu Gheorghe), dar aceștia au acționat în sens invers (intensificând ancheta și în final lăsându-l fără ajutor) cu intenția de a-l ucide pe disident.” (sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București, vol. 15/23-47).

Cu toată înălțimea funcțiilor celor doi ofițeri de miliție, ei singuri nu puteau acționa fără a avea girul structurilor de securitate. Cazul disidentului Ursu Gheorghe Emil nu mai era o simplă anchetă – dosarul era în atenția conducerii Securității și a ministrului de interne, precum și a conducerii superioare de partid, aceasta datorită transformării cauzei dintr-una națională, într-una internațională.

Așa cum rețin și judecătorii care au pronunțat sentința penală menționată anterior, „Dacă Clită ar fi fost singurul vinovat, inculpații l-ar fi găsit vinovat încă din 1985 și nu ar mai fi încercat să zădărnicească aflarea adevărului.” (sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București, vol. 15/23-47).

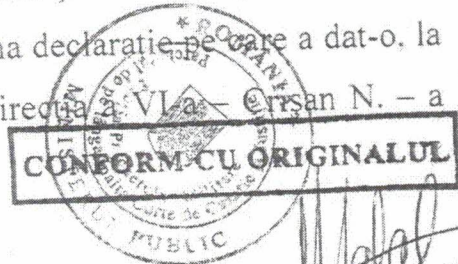
Nu erau nici ei scutiți de răspundere, dar pentru că au executat ordinul nimic nu s-a întâmplat până după evenimentele din decembrie 1989.

Dacă ar fi fost puse la dispoziția justiției materialele obținute pe calea muncii speciale, pe timpul arestului lui Ursu Gheorghe Emil, s-ar fi stabilit încă de la început cine se făcea vinovat de moartea lui Ursu Gheorghe Emil.

Radu Gheorghe, zis „Gicuță”, reudiat în prezentul dosar, a declarat, fără echivoc, că a desfășurat muncă informativă în timpul executării pedepsei în Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, semnând angajament care, în final, a ajuns la martorul Creangă Mihail, șeful arestului.

Martorul a menționat că a fost instruit de șeful arestului să afle de la Ursu Gheorghe Emil, cu care a fost coleg de celulă, „probleme legate de faptul că ar fi avut legături cu postul de radio „Europa Liberă”. Martorul a confirmat, de asemenea, că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în mai multe rânduri de la „anchetă bătut, dar nu a putut să vină pe picioare și a trebuit să fie adus în pătură. Cei care l-au adus au fost gardienii.” Referitor la ora la care se făcea ancheta, martorul a arătat că „era târziu, seara și o dată sau de două ori chiar noaptea” (vol. 8/178-187).

Clită Marian, a solicitat în mai multe rânduri să fie reaudiat în prezentul dosar, dar cu precizarea că dorește să fie „cantonat” nu la penitenciar, ci în arestul central. Fără acest „serviciu”, atunci când a fost citat și audiat de procuror nu a făcut declarații. Trebuie totuși menționat că în prima declarație pe care a dat-o, la data de 21.03.1990, în fața fostului ofițer de la Direcția a VI-a - Crisan N. - a

susținut că știa că ing. Ursu Gheorghe Emil era cercetat și „de organele de securitate în legătură cu un jurnal în care consemnase de-a lungul anilor opinii personale împotriva conducerii de stat și de partid”. Clită Marian a mai confirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în celulă „după executarea unei pedepse cu izolare” și că în celulă mai erau încarcerați Radu Gheorghe și Caracostea Gheorghe. 19... e
în or. de...

Același martor a declarat că Ursu Gheorghe Emil era „anchetat și la Miliție și la Securitate” (vol. 8/249-250).

La data de 17.07.1993 în fața procurorului militar, a declarat că a primit indicația de la Creangă Mihail să folosească „teroarea maximă” (vol. 8/251-252).

Martorii declară că au fost instruiți de șeful arestului, Creangă Mihail, asupra informațiilor pe care le aveau de obținut de la Ursu Gheorghe Emil.

Este cert că, problemele legate de jurnal cu consemnările negative la adresa conducerii de partid și de stat și cele referitoare la postul de radio „Europa Liberă” nu interesau pe anchetatorii de la Miliție, ci pe cei de la Securitate, iar șeful de la arest nu ar fi știut ce să discute cu informatorii, dacă el nu ar fi primit sarcina să obțină aceste informații. Important este de precizat că, oficial, Securitatea nu mai avea dosar în ceea ce-l privea pe Ursu Gheorghe Emil însă, informativ dosarul lui nu era închis. de und
regul
ce-l
despre
proble
legat de
jurnal

Rezultă astfel, în mod evident, faptul că Securitatea era cea care controla ancheta și nu Direcția de Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Do und
199...

Declarația martorului **Iulian Vlad** (la data respectivă adjunct al ministrului de interne) este importantă prin aceea că trasează abuzul Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului, legat de cercetarea „cazului Ursu”. Se poate interpreta și altfel poziția martorului, referitor la ceea ce a transmis în scris ca note observatorii celor care aveau cazul în cercetare, că nu a făcut totul pentru a

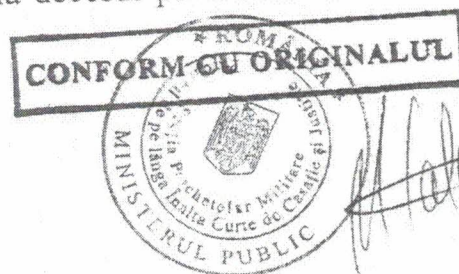
dovedi ceea ce afirmau rapoartele scrise, dar în principal se poate reține că, atunci când oficial a luat legătura cu cazul a tranșat nu verbal, ci în scris, că din punct de vedere al existenței elementelor constitutive ale infracțiunii, aceasta nu există (propagandă împotriva orânduirii socialiste – art. 166 alin. 2 Cod penal din 1968). **Principala probă a Securității era un jurnal intim nepublic** (dosar fond penal 66.14.21, filele 141-142).

Inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile acționaseră, până la acea dată, cu totul în afara legii, sub conducerea șefului lor, col. Vasile Gheorghe (decedat) și a șefului Direcției a II-a gl. Macri Emil (decedat). Cei doi întocmiseră și semnaseră raportul D/0290247/30.01.1985, prin care cereau aprobarea conform ordinului nr. 00115/1979 să treacă direct la arestarea lui Ursu Gheorghe Emil, pentru infracțiunea politică în principal și cea de drept comun în secundar (dosar fond penal 66.14.21, filele 143-145).

Martorul relatează că șeful Direcției a II-a, gl. Macri Emil, i-a raportat, după un timp, că Ursu Gheorghe Emil a decedat iar cauza decesului ar fi fost o lovitură primită de acesta de la un deținut. Martorul afirmând acest lucru, certifică faptul că cei care au făcut ancheta știau de la început de crimă, dar nu au luat măsurile pe care legea le impunea. Fără o protecție care era superioară adjunctului ministrului nu se putea ascunde o crimă.

Martorul a mai confirmat și faptul că dosarul de urmărire informativă (DUI „Udrea”) ar fi trebuit să aibă, alăturat, pe lângă materialul microfilmă și materialele obținute prin alte mijloace: T.O, filaj, etc. și că ele au existat dacă s-a menționat pe coperta inițială a dosarului acest lucru.

Că a existat o protecție a abuzului făcut în cazul cercetărilor la Securitate a „cazului Ursu”, o dovedește și afirmația făcută de martor, referitor la data la care s-a închis DUI-ul „Udrea”, la aproape doi ani de la decesul persoanei urmărite

(01.08.1987). Martorul nu poate explica situația, caracterizând-o doar ca o „situație inadmisibilă”.

Martorul mai confirmă că între Direcția Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției și Direcția Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului există o strânsă legătură, arestații putând fi audiați de ofițerii din cele două direcții, în baza unei înțelegeri la nivel de comandă, dar că ar fi trebuit să existe o evidență a unor asemenea situații.

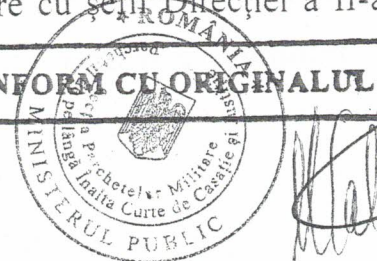
Concluzia care se desprinde din cele relatate de martor este că cercetarea s-a făcut în afara legii și că nu putea fi începută și continuată dacă nu ar fi fost girată de șefii direcției în care își desfășurau activitatea inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile și, ulterior, după ordinul de încetare a cercetării date de martor, sub ocrotirea unor persoane superioare în funcție martorului, respectiv inculpatul civ. Tudor Postelnicu, care era și șeful Departamentului Securității, și inculpatul civ. Homoștean George, în calitate de ministru de interne.

Martorul **Rogojan Aurel** a îndeplinit funcția de șef al cabinetului adjunctului ministrului de interne, gl. Iulian Vlad. A menționat că, în ierarhia ministerului, superiori ai gl. Iulian Vlad era Tudor Postelnicu (șef al Departamentului Securității Statului) și Homoștean George (ministru de interne) și că avea în coordonare, printre altele, Direcția a II-a, condusă de gl. Macri Emil.

Despre Direcția a VI-a a menționat că era în coordonarea inculpatului civ. Tudor Postelnicu și în coordonarea generală a ministrului de interne, inculpatul civ. Homoștean George. Informațiile furnizate de această direcție ajungeau la cei doi.

Iulian Vlad a aflat despre cercetarea ing. Ursu Gheorghe Emil de la șeful Direcției a II-a. A solicitat o informare asupra cazului și după ce a citit-o și-a dat seama de lipsa totală de probe. A avut și o întâlnire cu șefii Direcției a II-a și

CONFORM CU ORIGINALUL

Direcției a VI-a, și, ulterior, după anul 1990 a aflat că li s-a cerut să închidă cazul pentru că nu au probe.

Fiind șef de cabinet, știa tot ce se comunica cu superiorii, de către șeful său sau ce informații primea de la subordonați. Despre decesul lui Ursu Gheorghe Emil nu i s-a prezentat nicio informare generalului Iulian Vlad.

Martorul a menționat că o altă direcție a Departamentului Securității Statului, - cea de contrainformații - ar fi trebuit să furnizeze informația de bază cu ceea ce s-a întâmplat în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și la Spitalul Penitenciar Jilava. Așa ceva nu știe să se fi întâmplat.

Concluzionând, se confirmă, și prin această declarație, că acoperirea abuzului a fost girată de structura de comandă principală a ministerului, șeful Departamentului Securității Statului și ministrul de interne (vol. 9/140-146).

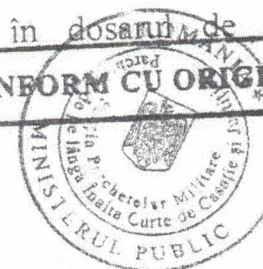
Martorul **Tencu Alexandru** a îndeplinit funcția de șef al unității speciale „T” din cadrul Departamentului Securității Statului. În declarația sa a precizat că ordinul care reglementa modul de folosire a tehnicii operative era valabil pentru tot Ministerul de Interne, nu numai pentru Departamentul Securității Statului.

Deservirea T.O în cadrul aresturilor o realizau oameni specializați din structurile respective. Specialiștii unității nu cunoșteau numele persoanelor ascultate, ci doar numele de cod.

Martorul a menționat că, dacă s-a cerut și s-a aprobat folosirea T.O, cum s-a întâmplat și în „cazul Ursu”, materialele obținute nu rămâneau la unitatea specială „T” ci se trimiteau beneficiarului, unde ar trebui să se regăsească arhivate.

În concluzie, materialul TO întocmit în cazul „Ursu” ar fi trebuit să se regăsească la Departamentul Securității Statului, în dosarul de urmărire informativă „Udrea”, arhivat la CID.

CONFORM CU ORIGINALUL

Martorul **Stămătoiu Aristotel** a fost audiat la Secția Parchetelor Militare la data de 14.07.2015. Cu toate că a fost șeful U.M. 0544 București și adjunct al ministrului de interne pe probleme de informații externe, nu a furnizat niciun fel de date utile cauzei, cu toate că la dosarul fond penal nr. 66.14.21 al Departamentului Securității Statului există o notă din care rezultă că U.M. 0544 a pus la dispoziția Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului, la data de 16.03.1985, 240 de fotocopii a unor documente. Nota este semnată de gl. lt. Stamatoiu.

Martorul a menționat că problematica „cazului Ursu” nu era în profilul de muncă al unității și că problematica legată de telegramele primite de la ambasadele României din străinătate trebuia rezolvată de Securitatea Municipiului București.

De altfel, S.I.E a comunicat că nu deține niciun fel de documente referitoare la problema ce face obiectul prezentului dosar penal.

Martorul Stămătoiu Aristotel a decedat la data de 28.03.2016.

Martorul **Gavrilescu Nicolae** era, la data săvârșirii faptelor care fac obiectul prezentului dosar penal, ambasadorul Republicii Socialiste România la Washington.

Acesta a relatat că, după ce în țară a fost arestat Ursu Gheorghe Emil, multe persoane publice din S.U.A, parlamentari, reprezentanți ai Departamentului de Stat, au cerut relații și au solicitat clarificarea situației ing. Ursu Gheorghe Emil.

Martorul a menționat că situația drepturilor omului reprezenta o preocupare majoră pentru politica externă a S.U.A, în acel moment. În acest context, pentru a răspunde solicitărilor primite a solicitat în țară informații cu privire la situația ing. Ursu Gheorghe Emil. Informațiile au fost cele primite sub semnătura ministrului adjunct, Duma Aurel.

Dr. Marinescu-Paşoi Bebe-Sorana a fost audiată prima oară la data de 20.02.1990, ocazie cu care a afirmat că pacientul Ursu Gheorghe Emil a declarat că a solicitat cu câteva zile înainte de data de 17.11.1985 să fie văzut de medicii specialiști însă de la arest nu i s-a permis acest control (vol. 8/30).

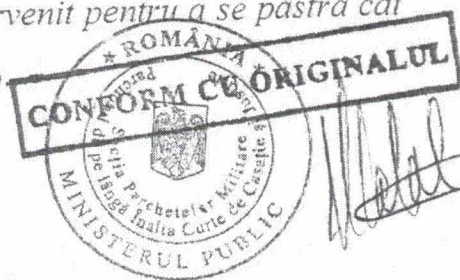
Reaudiată în prezentul dosar, la data de 19.03.2015 martora și-a menținut în întregime declarațiile anterioare și a declarat că toate constatările făcute cu ocazia examinării clinice a ing. Ursu Gheorghe Emil le-a consemnat în foaia de observație clinică, pe care a întocmit-o (vol. 8/23-28)

Martora a precizat că își menține și declarația dată în fața Tribunalului Militar Teritorial București, la data de 29.01.2003, în care a afirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost bătut (vol. 8/33-35).

Dr. Costandache Ion a fost audiat prima oară la data de 05.03.1990, și a prezentat contextul în care l-a reîntâlnit pe Ursu Gheorghe Emil și constatările lui referitoare la semnele de violență existente pe corpul acestuia. Cu aceeași ocazie, a declarat că „*am fost interogat de ofiterii de contrainformații din Spitalul Jilava, cărora le-am relatat și scris aceleași lucruri*” (vol. 8/57-59).

În declarația din data de 22.06.1998, același martor, afirmă că Ursu Gheorghe Emil i-a spus că este anchetat din „*motive politice, respectiv pentru ținerea jurnalului intim, în care-și exprimă dezaprobarea față de regimul existent la aceea dată*” (vol. 8/60-61). Medicul mai are o declarație dată în fața instanței de judecată, la data de 22.03.1999, în care a menționat: „*cauza bolii a fost traumatism abdominal*” (vol. 8/62-63).

Dr. Hristenco Vladimir (decedat), în declarația din 15.11.1990, confirmă cauza decesului (peritonită prin perforație de ansă intestinală, leziune cu aspect traumatic), el participând la operația care a avut loc în data de 17.11.1985. Mai afirmă că a avut impresia că „*anumite organe au intervenit pentru a se păstra cât mai mult discreția asupra cauzelor morții*” (vol. 8/68)

Dr. Ghiță Gheorghe, a fost și el audiat la diferite momente ale anchetelor referitoare la decesul lui Ursu Gheorghe Emil. El și-a menținut tot timpul declarațiile date. Cauza decesului a fost legată de perforația intestinală de mai mult timp (vol. 8/19-20). Martorul a fost audiat și în prezenta cauză, poziția sa fiind aceeași (vol. 8/15-17).

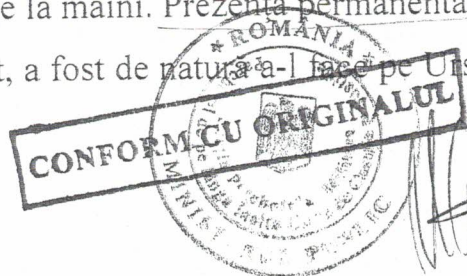
Martorii medici au informat despre deces, însă menționează că nu s-a făcut nicio cercetare la acel moment, ci abia în anul 1990. S-a încercat în prezenta cauză a se stabili implicarea Direcției de Contrainformații, dar nu s-a putut afla nimic în plus, ofițerul care răspundea de Spitalul Penitenciar Jilava la acel moment fiind decedat.

Av. Ulmeanu Petruța a fost audiată, prima oară, la data de 15.03.1990 (vol. 8/99-101) de către fostul ofițer de la Direcția a VI-a, Crișan Nicu. Martora a declarat că l-a întâlnit pe Ursu Gheorghe Emil împreună cu av. Pora Vali (decedat) la Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală.

În acest context, martora a făcut unele remarci cu privire la starea de sănătate a ing. Ursu Gheorghe Emil, observând că era epuizat fizic și foarte deprimat, și l-a întrebat dacă are probleme. De asemenea, a observat urme vizibile pe mâini, de la cătușe. Ofițerul de miliție a stat permanent lângă ei, astfel că nu s-au putut purta și alte discuții (vol. 8/95-102).

Martora a fost reaudiată în prezenta cauză, la data de 30.03.2015, și cu această ocazie și-a menținut declarațiile anterioare (vol. 8/95-98)

A menționat că nu au fost probleme legate de probatoriu, Ursu Gheorghe Emil a recunoscut toate faptele pentru care a fost cercetat, ceea ce nu ar fi trebuit să-l aducă în starea de epuizare fizică și să fie în depresie așa cum constatase și nici nu se impunea a avea urme vizibile de cătușe la mâini. Prezenta permanentă a ofițerului de miliție la întâlnirea cu avocații, cert, a fost de natură a-l face pe Ursu

Gheorghe Emil să nu se plângă de starea în care a fost adus. Teama de consecințele unei astfel de plângeri a fost cu siguranță mare.

Martora a declarat că, după întâlnirea cu Ursu Gheorghe Emil, împreună cu av. Pora Vali, s-a întâlnit undeva în București (conspirativ) cu un oficial al Ambasadei S.U.A la București, persoana care dorea să cunoască amănunte despre arestat.

Dintr-un document datat 16.12.1985 al fostei U.M. 0544 București, rezultă că într-adevăr Securitatea avea în obiectiv „cazul Ursu”, chiar și după decesul acestuia. Secretarul Ambasadei S.U.A la București a avut o întâlnire, monitorizată de altfel de Securitate, cu avocații lui Ursu Gheorghe Emil întrucât dorea să afle cauza reală a morții acestuia.

Înscrisuri

În prezenta cauză, ancheta a beneficiat și de sprijinul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.A.S), de materiale din arhivele Securității, predate acestei instituții și analizate de cercetători din cadrul Departamentului de Investigații dar, nu și de toate documentele care, legal, ar fi trebuit să fie atașate dosarului de urmărire informativă.

Cu certitudine au dispărut materialele obținute prin mijloace de tehnică operativă (care nu se microfildau) iar dosarul de urmărire informativă a ing. Ursu Gheorghe Emil, întocmit sub denumirea conspirativă „UDREA”, a fost transformat, după anul 1990, dintr-un singur volum (microfilm) în șapte volume, în scopul „sprijinirii organelor judiciare”.

Conform adresei declasificate nr. 72834/24.09.2015 a Serviciului Român de Informații, transmisă Ministerului Public la data de 18.04.2000, „dosarul respectiv, cuprinzând un singur volum, înregistrat în arhiva fostei Securități, la data de 01.10.1987, a fost anterior microfilm. Întrucât, după anul 1990, cazul

„Ursu” s-a aflat în atenția justiției, a altor instituții ale statului și a opiniei publice, conform regulilor de evidență, copiile după materialele trimise Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, corespondența, întâmpinările, articolele de presă referitoare la caz, au fost anexate în perioada 1992-1994, la dosarul inițial, constituindu-se astfel încă „6 dosare” (vol. 12/34).

De altfel, a fost modificată și înscrierea inițială din registrul de arhivă, document anexat în copie (vol. 12/30-32).

În Nota de analiză a C.N.S.A.S nr. S/DI/1438/27.02.2015 se specifică că forma actuală a vol. 1-7 din dosarul 1099046 nu coincide cu forma inițială creată de fosta Securitate, arhivată și înregistrată la C.I.D cu nr. F1.227825 – București-dosar microfilmă la data de 29.09.1987. Lipsește o parte importantă a dosarului care nu se microfilma, respectiv materialele obținute prin mijloace tehnice, înregistrări, filaj, etc. (vol. 14/8-16).

Existența acestor materiale la momentul inițial este de netăgăduit, având în vedere înscrierea lor pe coperta inițială a dosarului „Udrea”. La rubrica „urmează vol. nr. ___” este consemnat „2 T.O.”. Toți martorii audiați în cauză, specialiști în domeniul arhivistic și foști lucrători CID, afirmă că trebuie să existe și tehnica operativă dacă s-a consemnat așa ceva pe coperta dosarului. Inclusiv fostul șef al Departamentului Securității Statului, martorul gl. Iulian Vlad, afirmă acest lucru (vol. 9/147-153).

Dovada indubitabilă că au dispărut probe importante din dosarul de urmărire informativă „DUI-UDREA” o reprezintă pe de o parte „Nota de studiu a materialelor existente în DUI „UDREA” de la Direcția a II-a” – datată miercuri 20 februarie (vol. 19/18-19), unde se consemnează pe lângă notele informative studiate și existența tehnicii operative, respectiv note de redare din datele 13.01.1985 (două), 15.01.1985, 21.01.1985. Aceeași nota de studiu

CONFORM CU ORIGINALUL

confirmă că s-a pus în aplicare punctul 7 din planul de măsuri și că ceea ce s-a consemnat în dreptul acestui punct din plan este real.

Pe de altă parte, autorul planului, martorul cpt. (r) Dumitraciuc Ion, în cuprinsul declarației din data de 06.10.2015, menționează următoarele: „La momentul plecării din direcție (sfârșitul lunii noiembrie 1985) am predat lucrările pe care le aveam, pe bază de proces-verbal colegului meu col. Raceu Stelian. Printre aceste lucrări s-a aflat și dosarul DUI-UDREA nr. 151712. Dosarul era opisat și era compus din două entități distincte. O entitate o reprezenta dosarul propriu-zis cu toate materialele de verificare și așa cum am arătat mai sus cu notele de sinteză întocmite de mine și transmise, iar cealaltă entitate o reprezenta materialele de tehnică operativă puse într-un plic, de culoare albastră, pe care le-am sigilat...” (vol. 9/12-23)

Același martor a precizat: „Îmi amintesc că, din redările interceptărilor telefonice pe care le-am citit și, ulterior, le-am introdus în plicul albastru, despre care am făcut vorbire mai sus, erau interceptări și din vara anului 1985, în care apăreau discuții cu scriitori, dintre care îmi amintesc de Nina Cassian”.

Cu ocazia cercetărilor efectuate în cauză s-a constatat faptul că **inculpații mr. (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez) Hodiș Vasile au contrasemnat declarațiile olografe luate lui Ursu Gheorghe Emil** în perioada ianuarie-iulie 1985, respectiv octombrie 1985, când victima se afla în Arestul Inspectoratului General al Miliției (vol. 17/22-24). *Le deal am fost pus în scris în vol. 2015*

Deși **inculpatul civ. Homoștean George** nu recunoaște că i s-ar fi solicitat prin intermediul Ministerul Afacerilor Externe să comunice date despre situația disidentului Ursu Gheorghe Emil și nici că la aceste solicitări înscrierile din arhiva Ministerului de Externe, aflate la dosarul cauzei, **dovedesc contrariul.**

Astfel, din cuprinsul telegramei din data de 08.10.1985, transmisă de la Ambasada Republicii Socialiste România din Washington, rezultă că Ministerul Afacerilor Externe a transmis lucrarea la trei demnitari ai statului Român, printre care și ministrului de interne de la acea dată, inculpatul Homoștean George. Faptul că a primit documentul și că a și formulat răspuns, este dovedit prin notele transmise la telegrama în discuție (nr. 074009 din data de 08.10.1985/17.00 vol. 12/95) de la cabinetul inculpatului. ***Data transmiterii răspunsului este 22.10.1985.***

Răspunsul este formulat direct ministrului afacerilor externe de la acea dată, Ștefan Andrei (decedat).

Este de neimaginat ca un document de o astfel de importanță să fie transmis unui ministru, fără ca expeditorul să nu-i cunoască conținutul.

În acest răspuns nu se specifică nimic legat de cercetarea ing. Ursu Gheorghe Emil de către Securitate și nu ar fi fost nicio problemă întrucât, se adoptase o soluție confirmată de procuror.

Faptul că răspunsul ministrului de interne, datat 22 octombrie 1985 este legat de telegrama din data de 08.10.1985 și că a primit informația completă de la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, atât despre dosarul politic, cât și despre dosarul de drept comun, conduc la concluzia că a girat abuzurile petrecute până la acea dată și nu a luat nicio măsură să le stopeze, ceea ce a culminat cu decesul victimei.

Astfel în alineatul 2 al documentului întocmit de Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției (vol. 12/102 verso) intitulat „*Notă privind situația numitului Ursu Gheorghe Emil, ce a făcut obiectul telegramei adresată M.A.E de Ambasada R.S.R din Washington*”, document nesemnat, dar care are pe verso trecute inițialele celui care a redactat-o „F.C/P.V/3 ex.” și data „12.oct. 1985”, se consemnează: **„Din relatările ofițerilor ce instrumentează**

cauza, a mai rezultat că sus-numitul (n.r. Ursu Gheorghe Emil) a fost cercetat de organele de securitate în perioada ianuarie-mai 1985, pentru activitatea dușmănoasă, faptă pentru care s-a luat măsura avertizării”.

În notă mai sunt informații legate de dosarul aflat în lucru, la acea dată, la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Militiei.

Este cert că inculpatul civ. Homoștean George a fost informat complet despre „cazul arestatului Ursu Gheorghe Emil” pentru ca, la rândul său, să poată informa pe linie politică.

Un alt aspect al veridicității că lucrarea s-a transmis destinatarilor, așa cum s-a specificat la rubrica „lucrarea s-a transmis”, este că ceilalți doi destinatari nu neagă primirea ei.

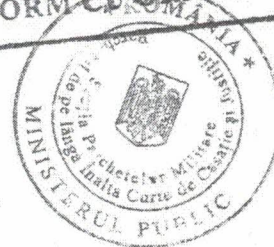
Răspunsurile, ulterioare, transmise de conducerea Ministerului de Interne, respectiv cum să fie conceput răspunsul oficial al Ministerului Afacerilor Externe către ambasadele de la Paris și Washington, au fost găsite în arhiva diplomatică (vol. 12/88).

Pe lângă materialul de care am făcut vorbire mai sus, a fost găsită o altă telegramă transmisă din SUA, de către ambasadorul Republicii Socialiste România, Nicolae Gavrilesco, la data de 23.11.1985, având numărul 074.167 (vol. 12/92). În această telegramă se cer lămuriri referitoare nu numai la arestare, ci mai grav, la faptul că **disidentul Ursu Gheorghe Emil a decedat în închisoare**. Se cerea ca de urgență „să fim informați cu privire la situația reală”.

Telegrama a fost transmisă atât inculpatului Homoștean George, cât și inculpatului Tudor Postelnicu.

În arhiva diplomatică s-au găsit documente care nu ar fi putut fi transmise de la Ministerul de Interne către Ministerul Afacerilor Externe și apoi către două mari ambasade, Paris și Washington, fără girul ministrului de interne, respectiv al ministrului de externe.

CONFORM CU ORIGINALUL

Nota Ministerului de Interne transmisă prin Direcția de Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Trecerii Frontierei conține formulări dure: „*infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unor cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferise anterior.*”

Acest text îl regăsim în conținutul răspunsului pe care Ministerul Afacerilor Externe, prin adjunctul ministrului Duma Aurel (decedat), l-a transmis ca text oficial reprezentanților diplomatici ai Republicii Socialiste România, care trebuiau să-l susțină în cele două mari capitale ale lumii occidentale, Paris și Washington (vol. 12/81 și 94).

Constatăm că se încerca cu obstinație să se acrediteze ideea morții naturale, cu toate că realitatea era tocmai inversă, dar nimeni nu făcea niciun fel de cercetare asupra cauzei. Oficialii Ministerului de Interne vorbeau numai de procuratură și miliție, dar niciun cuvânt de cercetarea politică și rolul Securității.

Toate aceste probe conduc la concluzia clară și fără echivoc că s-a știut cauza reală a morții disidentului Ursu Gheorghe Emil.

În ceea ce îl privește pe *inculpatul civ. Postelnicu Tudor*, se reține că telegrama nr. 074.167 din data de 23.11.1985 a fost trimisă și la cabinetul acestuia unde a fost întocmită *Nota privind răspunsul care propunem a fi transmis la MAE în legătură cu ing. Ursu Gheorghe Emil* (vol. 12/87), al cărei conținut a fost preluat în adresa nr. 0408966/26.11.1985 a Direcției pentru pașapoarte, evidența persoanelor și controlul trecerii frontierei (aflată în subordinea sa, așa cum rezultă din declarația martorului Vlad Iulian) comunicată Ministerului Afacerilor Externe în vederea formulării răspunsurilor către ambasadele României de la Paris și Washington, atestă că *inculpatul* în cauză a

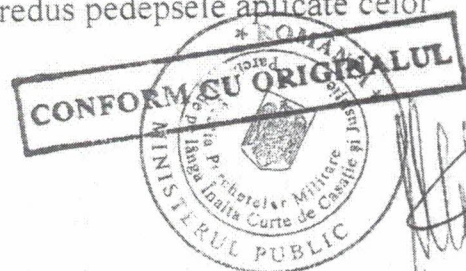
avut cunoștință atât despre dosarul politic, cât și despre dosarul de drept comun întocmite pe numele ing. Ursu Gheorghe Emil, și a girat abuzurile săvârșite împotriva acestuia din urmă.

Fără girul inculpatului Postelnicu Tudor, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, nu se putea ascunde regimul represiv la care a fost supus ing. Ursu Gheorghe Emil.

Inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de interne, și inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, se aflau în vârful sistemului de reprimare din acel moment al administrației comuniste și prin acțiunile lor au acoperit faptele de poliție politică îndreptate împotriva opozanților regimului comunist, cum este și cazul ing. Ursu Gheorghe Emil.

Este de menționat faptul că inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu aveau pe conștiință, la acea dată, o altă infracțiune de omor. Astfel, în vara anului 1981, din ordinul fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu, au participat la uciderea a două persoane, într-o pădure situată la limita județelor Timiș și Hunedoara. Abia după anul 1990 s-a clarificat și această crimă de către Direcția Procuraturilor Militare care a dispus trimiterea în judecată a tuturor participanților la această faptă.

Prin *decizia nr. 1292 din data de 12.03.2002*, pronunțată în dosarul nr. 2932/1998, Curtea Supremă de Justiție – Secția Penală a dispus condamnarea inculpaților Homoștean George și Tudor Postelnicu la câte 14 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen pentru instigare la infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 25 rap. la art. 174, art. 176 alin. 1 lit. b cu aplic. art. 75 lit. a, art. 74, art. 76 și art. 13 C.pen. Conform art. 2 din Decretul nr. 11/1988, instanța a redus pedepsele aplicate celor

doi inculpați cu 1/2, urmând să execute câte 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen. (vol. 15/101-119)

Declarație parte civilă

Parte civilă este Ursu Andrei Horia, fiul disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil.

Acesta a fost audiat în prezentul dosar la data de 26.01.2015 (vol. 4/5-11), ocazie cu care i-au fost aduse la cunoștință drepturile prevăzute de dispozițiile art. 112 alin. 2 din Codul procedură penală și art. 113 din Codul de procedură penală.

Ursu Andrei Horia a declarat că își menține toate declarațiile pe care le-a dat în decursul timpului. Făcând o sinteză a tuturor declarațiilor sale, rezultă că din primul moment al declanșării anchetelor referitoare la cauza decesului tatălui său (ianuarie 1990 și până în prezent) **a solicitat ca adevărații vinovați de decesul tatălui său să fie trași la răspundere**, respectiv ofițerii de securitate de la Direcția a VI-a a Securității Statului și superiorii lor. Persoanele găsite vinovate până în prezent și condamnate definitiv au fost doar unelte criminale ale Securității.

Partea civilă Ursu Andrei Horia a cunoscut îndeaproape activitatea tatălui său, știa cine făcea parte din anturajul său, prietenii săi și ce gândea acesta despre regimul comunist de la acea vreme.

Despre jurnalul pe care l-a ținut peste 40 de ani, cunoștea că există, dar niciodată Ursu Gheorghe Emil nu a permis să fie citit de el sau de alți membri ai familiei. Știau doar ce le spunea sau le citea acesta.

Partea civilă știa că tatăl său se cunoștea cu Virgil Ierunca, de la postul de radio „Europa Liberă” și că a reușit să-i predea acestuia un material despre modul în care se consolidau clădirile afectate de cutremurul din 1977. Mai întâi a încercat să trimită materialul prin intermediul unor persoane care plecau în

ROMANIA
CONFORM CU ORIGINALUL

occident, dar aceștia nu au fost de acord și apoi printr-un participant la Târgul Internațional București, acțiune în care l-a implicat și pe el, dar nu a reușit.

Fiind nemulțumit de modul în care se luau deciziile majore în stat, Ursu Gheorghe Emil întocmise un material în care încerca să îl prezinte țării prin intermediul unui scriitor de prestigiu, Eugen Jebeleanu, membru în marea Adunare Națională. Scriitorul nu s-a implicat.

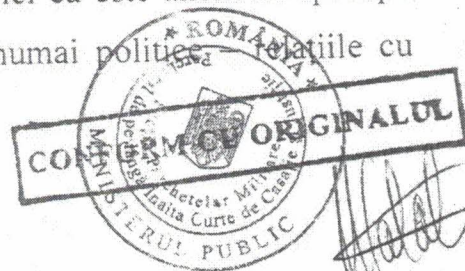
A mai încercat să facă și alte manifeste, dar nu s-a mai materializat în ceva concret. Rămânea doar sentimentul neputinței și gândul că lucrurile nu se pot schimba în România, decât dacă este eliminat fizic dictatorul. Afirma că, dacă ar avea o pușcă cu lunetă, l-ar împușca.

Relațiile pe care le avea cu un grup mare de scriitori din generația sa – Nina Cassian, Geo Bogza, Dan Deșliu, Radu Cosașu, Ștefan Augustin Doinaș, Eugen Jebeleanu – întâlnirile din Stațiunea „2 Mai” și la diferite evenimente literare, a făcut să fie în atenția structurii de securitate.

Așa cum declară partea civilă, lucrurile s-au schimbat din luna decembrie 1984, când i s-a solicitat să predea pașaportul pe care-l obținuse în vederea efectuării unei vizite în S.U.A., la fiica sa Olga, plecată definitiv din țară din anul 1983.

Atunci și-a dat seama că Securitatea i-a descoperit jurnalul – volumul în care consemna activitatea curentă. A fost clar că nu se avea în vedere constituirea unui dosar de drept comun, ci unul politic. Percheziția din data de 17.01.1985, când s-a găsit la locuința lor suma ridicolă de 20 dolari (în mai multe valute occidentale), rămasă ca rest din timpul excursiilor făcute în mai mulți ani în diferite țări, a permis acoperirea cercetărilor politice, cu o cercetare de drept comun.

Victima Ursu Gheorghe Emil a povestit familiei că este anchetat aproape zilnic, temele pe care era pus să le prezinte erau numai politice, relațiile cu

scriitorii, cu persoanele de la postul de radio „Europa Liberă”, despre manifeste, despre ce gândeau prietenii lui referitor la represiunea libertății de gândire.

Victima Ursu Gheorghe Emil și-a dat seama că lucrurile nu evoluează favorabil atunci când inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile i-au cerut să dea numele unor persoane din țară care puteau fi legate de întrebările la care Securitatea cerea răspunsuri.

A fost momentul în care a refuzat să colaboreze și să dea nume.

Aceleași întrebări cu caracter politic i-au fost puse și lui, cât și mătușii sale, Berdan Georgeta (sora victimei).

Despre arestarea tatălui său a aflat telefonic și din acel moment nu a mai știut nimic de el. Toate întrebările care vizau situația lui au eșuat, indiferent dacă erau din intern sau din extern.

Avocatul Popa Ion i-a comunicat că la prezentarea materialului de urmărire penală a fost de față inc. Pârvulescu Marin, care nu ar fi avut ce căuta la Miliție, în acel moment. Se confirmă astfel, printr-o altă mărturie, **interesul Securității față de situația unui arestat, pe care, oficial, la acea dată, nu îl cerceta.**

Partea civilă mai declară că familia nu a avut permisiunea de a-i trimite haine, mâncare sau de a corespunde și nici nu a primit vorbitor, răspunsul anchetatorului de la Miliție la cererea făcută, verbal, a fost: „Lasă bă, că se încălzește mâncând și citește Scânteta.”

Partea civilă afirmă că oficiali ai Ambasadei S.U.A la București au contactat familia să afle care este realitatea și au dorit o întâlnire cu avocatul tatălui său. Din materialele aflate la dosarul cauzei rezultă că întâlnirea a avut loc, dar a fost strict monitorizată de Securitate). Reprezentanții ambasadei au aflat de la familie adevărata față a anchetei, acoperirea cu dosarul de drept comun nefiind credibilă.

CONFORM CU ORIGINALUL

Handwritten signature

O altă probă în favoarea afirmațiilor părții civile că Securitatea monitoriza tot ce era referitor la arestatul Ursu Gheorghe Emil, este și aceea că scrisorile unui alt prieten al familiei, ziaristului Camil Baciuc de la Paris, au fost oprite pe circuit de Securitate și se găsesc la dosarul politic (vol. 18/188-190).

Partea civilă a declarat că, după ce s-a comunicat familiei decesul ing. Ursu Gheorghe Emil, s-au dus să afle unde este depus trupul acestuia. De la Spitalul Penitenciar Jilava li s-a indicat locul și anume I.M.L București.

La data de 21.11.1985 de la I.M.L București s-a transmis că, după autopsie, trupul victimei va fi incinerat, respectiv la data de 23.11.1985, fapt ce s-a și realizat.

Familia a transmis data incinerării prin mica publicitate de la ziarul „România Liberă”. Spre surprinderea autorilor anunțului, acesta a fost publicat și se găsea și în dosarul politic al lui Ursu Gheorghe Emil de la Securitate (vol. 18/191). Este o nouă dovadă a interesului Securității față de reacția societății la aflarea veștii decesului disidentului Ursu Gheorghe Emil.

Ulterior, familia a aflat că Securitatea ar fi transmis la locul de muncă al inginerului decedat să nu se participe la înmormântare, martorul Altenliu Șerban, coleg de muncă cu ing. Ursu Gheorghe Emil, confirmând cu ocazia audierii că s-a primit un asemenea ordin (vol. 6/157-162).

Partea civilă a discutat după 1990 cu doi dintre martorii care în timpul arestului au avut contact cu tatăl său, este vorba de martorul Pascale Gheorghe și martorul doctor Costandache Ion.

Martorul Pascale Gheorghe i-a relatat că în arest l-a văzut pe Ursu Gheorghe Emil și acesta a reușit să-i transmită un mesaj pentru cei doi copii (partea civilă Andrei Ursu și sora sa, Olga Ștefan) - „Aceștia mă omoară aici” și i-a identificat pe autori „cei de sus securității și ăștia de jos” (n.r. deținuții aflați în aceeași celulă).

CONFORM CĂRTEI ORIGINALUL

